

שישו

כתב א. קאראלייצי'ב
צייר מ. ביאלומלינסקיי

היה יום חם. בצהריים השמש עמדה גבוה
מעל הגבעות. ברווזים צהובים נמנמו
בתוך שוקת תחת עץ התפוח.
סבתא ניגשה לשישו הרדום, משכה
בכתפו ואמרה בשקט "קום, נכד, כמה
אפשר כבר לישון! עליך לצאת לשדה.
קום, רוץ מהר, סבא בוודאי מת כבר
מרעב! שישו! שישו, קום!"
הנער קפץ, שפשף את עיניו באגודלים,
משך את מכנסיו הנופלים ויצא להתרחץ
בחצר.

התיז מים קרירים על הפנים ואחר כך
ניגש לשוקת. הוא רצה ללטף ברווזון אך
הברוזה הזקנה געגעה, פרשה רחב את

כנפיה וגירשה אותו. שישו רץ למטבח,
שם על הכתף תיק ובו חלת שיפון חמה,
לקח ביד סיר עם מרק מסרפד טרי ויצא
לדרך.

רחוק מהכפר, על הגבעה, סבא חרש
שדה עם שוורים. מדי פעם הוא הביט על
הדרך, האם לא יופיע שם הנכד עם חלת
שיפון חמה ומרק סרפד.

שישו עבר את פרשת הדרכים, עלה על
הגשר הגדול ונעצר. העמיד את הסיר
לידו, התכופף מעל המעקה והביט למטה.
הנהר הבריק וזרח בשמש, ערבות שעל
החוף השתקפו במים. דגיגים כסופים
קפצו מעל פני הנהר. ואז ראה שישו במים
נער קטן, בעל שערות כהות, דומה מאוד
אליו, בעל אוזניים בולטות ועם תיק על
הכתף. מי הוא הנער שבמים? פגישה
בלתי-צפויה שמחה את שישו. הוא צחק,
והנער במים צחק גם הוא.

גיבור כזה צא מהמים ותפוס אותי!"
אבל אז שישו נזכר שסבא מחכה לו. הוא
לקח את הסיר עם מרק ויצא שוב לדרך.
ואז מולו הופיע שליו. הוא התיישב על ענף
והתחיל לצעוק "תן-חלה-תן! תן-חלה-תן!"
"לא אוכל לתת לך חלה" ענה שישו "אני
מביא אותה לסבא."
השליו כעס, הניף כנפיים וירד אל הביצה.
הוא החליט להתלונן על הנער אצל
החסידה.

החסידה הייתה המלכה של כל הציפורים
שביערות הסביבה, וכמו כל מלכה היא
אהבה לישון בשקט ובנחת. אלא שכל
הלילה, עד השחר, הצפרדעים קרקרו
בביצות והיא לא עצמה עין. כעת היא
תפסה ברגל של הצפרדע הרעשנית
ביותר כדי לשאול האם היא תקרקר או לא
תקרקר. אלא שאז הופיע לפניו השליו
והתחיל לילל "הוא לא נתן לי חלה!"

"הי! מה אתה צוחק?" שאל שישו.
הוא לקח אבן וזרק למים. הנער נעלם,
וכשמעגלי הגלים התפזרו והמים נעשו
שוב שקטים, הוא הופיע שוב. שוב נראה
הראש הכהה ואוזניים בולטות. נראה
לשישו שהנער משטה בו. "נו, אם אתה

שם את הנקר ואמרה לו להודיע על
אסיפת ציפורים.
הנקר מיד דפק בעץ "טוק-טוק-טוק!
החסידה קוראת לכולם לאסיפה!"
רעש קם בהר התכלת. הציפורים קראו,
צפצפו, שרקו ושרו. מכל הצדדים באו אל
קן החסידה. הראשון הגיע אוח בעל
עיניים גדולות. אחריו נחליאלי על רגליים
דקות, ירגזי ולהקת דרורים. מהכפר

"מי הוא?" שאלה החסידה, עזבה את
הצפרדע שאמרה עוד "קרר-קרר" וקפצה
למים.
"שישו!"

"אמור לעורבים להביא את הנער אלי!"
צוותה החסידה.

השליו עף אל עץ הערבה היבש, שעליו
ישבו שני עורבים שחורים והביטו סביב
בארשת חמורה.

"אתם רואים את הנער שהולך עם תיק
עם לחם? החסידה אומרת להביא אותו
מיד אליה, מהר!"

העורבים קרקרו, פרשו כנפיים ועפו אל
שישו.

"עצור! אל תזוז!"

אלא ששישו זכר שסבא מחכה לו. הוא
הרים אבן מהארץ, לקח תנופה. העורבים
נבהלו וחזרו ללא כלום.

אז יצאה החסידה להר התכלת, מצאה

הסמוך הגיעו שלושה הודים וטווס מנופח
בעל עיניים ירוקות בזנבו. על ענף האשוח
התיישב סנאי. הוא התעניין מאוד ורצה
לדעת על מה ידונו הציפורים.

כשכולם עמדו כבר במעגל החסידה
סיפרה על החלה החמה ועל המרק
מסרפד טרי.

"האם הייתם רוצים להתכבד באלה?"
שאלה.
הראשון ענה ההודי. הוא הציע "הבה
נעשה עם שישו חילופין. נציע לו נוצה
אחת מזנבו של הטווס תמורת ארוחת
הצהריים של סבא."
הטווס התרגז. "לא יתכן! לא אתן נוצה.
היום נוצה, מחר נוצה ומהר מאוד אשאר
מרוט כולי."
אחריו הציע האוח "אתחיל לקרוא
'אוחו-אוחו' ואפחיד אותך."
"איך תפחיד אותך" קרא ירגזי קטן "אתה
קטן מדי. אפילו אני גדול ממך."
הציפורים צחקו. נחליאלי הציע "ניתן לו
את הירגזי. הוא קטן כל כך, מה התועלת
ממנו?"
החסידה הביטה על הנחליאלי בחומרה.
"לא ניתן את אף אחד" אמרה.
ואז נשמע קול של הסנאי "אתם רוצים

"מכיר את האלון הגדול שבאחו? נדנדה
תלויה שם, ועליה מתנדנד עכביש. רוצה
לראות?"
למשמע "נדנדה" הבריקו עיניו של שישו.

"אבל אני צריך להביא אוכל לסבא. הוא
רעב מאוד ומחכה לחלה ומרק."
"זה אפשר לסדר בקלות. אגיד לעורבים

חלת שיפון? רוצים מרק סרפד?"
"וודאי! וודאי!" קראו הציפורים.
"וכמה אגוזים תתנו לי אם אצליח להוביל
את שישו רחוק ליער, ובאותו הזמן תיקחו
ממנו את החלה והמרק?"
החסידה הביטה עליו בחשדנות "אין לך
הרי כנפיים. איך תשיג אותו, הוא כבר
רחוק."
"אשיג אותו, אין בעיה. כמה אגוזים
תתנו?"
"שק" ענו הציפורים והביטו על החסידה
"כמה שתוכל לשאת ניתן לך."
החסידה נעה בראשה.
הסנאי התחיל לקפץ מענף לענף, מעץ
לעץ והגיע אל שישו. התיישב על גדם של
עץ אגס מול השביל.
"שישו, שמעת חדשות?" שאל הסנאי
כשהנער הגיע אליו.
שישו עצר. "לא, לא שמעתי."

צהריים של סבא ושרו שירים. והסנאי
פיצח אגוזים.

שיביאו את הארוחה לסבא. בוא, נלך
לראות את הנדנדה ואת העכביש הגדול.
על גבו מצויר צלב שחור!"
שישו שם על הארץ את הסיר עם מרק,
הניח לידו את התרמיל עם חלה ורץ אחרי
הסנאי. ולא הספיק להתרחק כשעורבים
תפסו את הארוחה הטעימה של סבא
והביאו לחסידה.
שישו והסנאי הלכו להתנדנד על הנדנדה
של העכביש. התנדנדו, התנדנדו הרבה
זמן. העכביש לא התנגד. כנראה גם הוא
נהנה מהמשחק.
חזר שישו לשביל ורואה - אין חלה, אין
מרק. הוא הבין שרימו אותו. התחיל
לבכות ורץ הביתה. כשעבר על הגשר
הביט למים וראה שם נער בעל שערות
כהות, בוכה גם הוא.
ובאותו הזמן, רחוק ביער, ברחבה תחת
צל עמוק, החסידה וחבריה אכלו ארוחת